

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

ושנעבדוהו שמו
סגרבד. ושהיה חמו, אל
פי עד אחד. שאין אלא עד
אחד נרביעה ונגנחה, או על
פי העצלים. שאין עד
אין בעלים אמרו, דאז הוא
ב' עדים דנדר הוא נסקלה,
ואפילו כהנא ממקד (בבבב)
מא. ובעין רבתי (עא). הכא
נמי בעדי הדומה. ששאלוהו
היונו את האשונים ואמרו
עמו הייתם, דלמנא לא מינינו
דמכחי (דברכי) (ורכו)
והאשונים היטע וזהו עד שקר,
ומוקמינן ליה בעמות הייתם
מחשבת מכות (בבבב דא).

מוסף תוספות

א. אפי' אם בעל הדין מכחישו.
כיון שראו ערילין שומר הדין.
שפיר מדין. ערילין ג. לפנותי:
אמר אביי נאמן. ה. חל הדברא
דרשנין בריש טוטה דעד דעד
לא מהימן כחאטומא בלא קניו
וטסיהו דמסית דבר דבר
מממן. מוס' חלל'ם. ועי'
מסנ'ם. ד. ש. טנ"ל: מוקי לה
אביי. ה. במכחישו לא באומר
אלי יודע. מוס' חלל'ם. ועי'
ורבא מוקי לה בדרשקא נמי.
ס. ד. דהא דבר מזה כחכולו
דשתיקתא כחכולא ומ"ש חל
חלל'ם. ח. דשתיקתא
בבא לא חלל'ם. גממיה אלא
דאמר' שיהא רגילין לדבר
שחוק כדברי ע"ה וליפנין
שחק הילכין ע"ה רגילין לדבר
דעדות חלל'ם הוא אסמירן
בשאר אסירורין לענין אפולתא
חלב נמי מביא קרבן אבל
דובר בשכורות לא אסמירן
ברגילין לדבר כי האי לא
האמנה תורה ע"ה באיסור
ערוה אלא בגינת לא ונסתחב'
תחילה דאיכא רגילין לדבר

טובא וכו'. שס. ט. דאפי' בעזרה אסור לכתחילה ללובשן שלא לצורך עבודה. תוס' יומא סט. י. אע"ג דאצטריך תמיד שלא יסיח דעתו ממנו [יומא ז: מ"מ אין זנות. תוס' כמובות כו: ד"ה אמן.

האומר פרק שלישי קידושין

אלו תרי צעין דאמר מר
השור: ותנא חונא. לענין
אשמועין זכולהו דשתיקתו
איכפת ליה ולאו הודאה

אֲשׁוּרָה נִרְבַּע וְהָלָה עַד
(6) וְשִׁנְעַבְדָּהּ בּו עֲבִיר
אֶחָד אוֹ ע"פ הַבְּעִלִּים
הִכִּי דָמִי אִי דָקָא מִ
הַבְּעִלִּים אֵלָא לֹא
אֲשַׁמְעִין הֵךְ קַמִּיתָּ
בְּנַפְשָׁהּ דַּעֲבַד חוֹלִין
אֲבָל נִמְאָו טַהֲרוֹת
דְּשִׁתִּיק דְּסַבְר חֲזִי לִ
אֲשַׁמְעִין הָא מוֹשׁוֹם
טַהֲרוֹת אֲבָל שִׁשְׁרוֹ נִ

השעורים לאו כנבי מוס
 להו אשתו זינתה בעד
 אביי נאמן רבא אמר
 שבערה ואין דבר
 אמר אביי מנא אמינא
 מסדר מתנייתא קמיה
 גנה ליה ולא הוה קאת
 אדאזיל שליח בחדא א
 כי אתא שליח אמו
 לקמיה דמר שמואל

אפקה ואי לא לא תפ
עלך דלא גזלנא היא
כבי תרי זיל אפקה וא
אביי מנא אמינא לה
המלך שהלך לבחוליו
ששים כרכים ובחזרו
גדולה וקרא לכל חס
אבותינו היו אוכלים
עסוקים בבנין בית ד
מלוחים וזכר לאבותי
שולחנות של זהב ואס
לץ לב רע ובליעל וא
ויאמר אלעזר בן פוע

המלך לבם של פרו
הקם להם בציץ שבין
שבין עיניו היה שם זקן
שמו ויאמר יהודה ב
ינאי המלך רב לך כ
כהונה לזרעו של אה
נשבות במודיעים ויב
ויבדלו חכמי ישראל
פועירה לינאי המלך
שבישראל כך הוא די
כך הוא דינך ומה א
לעצתי רומסם ותורר
כרוכה ומונחת בקרן
יבוא וילמוד אמר ר
נזקה בו אפיקורסות
תורה שבכתב תורה
ותוצץ הרעה על ידי א
כל חכמי ישראל והי
שכל שמעון בן שט
ליושנה היכי דמי
אמיתבאנא מאי חזית

מהימן ורבא לעולם
אימא כדרבי יצחק

בבתה היינו משום דמעלה עשו גבי
דהוי בחזקת כשרות אבל קיי"ל דתרי

תק נאמן ותנא תונא
ושהמית על פי עד
אמן האי ע"פ עד אחד
דו בעלים היינו ע"פ
שתיק וצריכא דאי
אי לא דקים ליה
בעזרה לא הוה מייתי
מימר אמרינן האי
ה בימי טומאתו ואי
קא מפסיד ליה בימי
בע מימר אמר דכל
קיימו צריכא איבעיא

חד ושותק מהו אמן
נאינו נאמן הוי דבר
בערוה פחות משנים
ה דההוא סמיא דהוה
ימר שמואל יומא חד
שדר שליחא אבתריה
יחא אתא איהו בחדא
אשתו זינתה אתא
ל אי מהימן לך זיל

קָמַי לֹא אֵי מְהִימָן
וּרְבֵּא יֵאִי מְהִימָן לֶךְ
לֹא לֹא תִּפְקֶה וְאָמַר
דִּתְנִיא מַעֲשֶׂה בִּינְאִי
שְׁבַמְדַּבֵּר וְכִיבֵשׁ שֵׁם
יֵהִי שִׁמְחָה שְׁמִי
יֵהִי יִשְׂרָאֵל אָמַר לָהֶם
מְלוּחִים בְּזִמְן שְׁהִיוּ
מְקַדֵּשׁ אִף אֲנִי נֹאכַל
וְהָעֵלּוּ מְלוּחִים עַל
וְהִיָּה שֵׁם אֶחָד אִישׁ
עֹזֵר בֶּן פֻּעִירִיהָ שְׁמוֹ
יֵהִי לִינְאִי הַמֶּלֶךְ יֵנְאִי

פ' ע"ך ומה אעשה
 יניך הקים להם בציץ
 אחד ויהודה בן גדדיה
 גדדיה לינאי המלך
 גר מלכות הנח כתר
 ון שהיו אומרים אמו
 קש הדבר ולא נמצא
 עם ויאמר אלעזר בן
 ינאי המלך הדיוט
 וואתה מלך וכהן גדול
 ששה אם אתה שומע
 מה תהא עליה הרי
 ית כל הרוצה ללמוד
 נחמן בר יצחק מיד
 יהוה ליה למימר תינח
 שבעל פה מאי מיד
 ון פועיריה ויהרגו
 העולם משתומם עד
 ותחזור את התורה
 ימא דבי תרי אמרי
 מרם אדני מרם אדני

אמר רבי יצחק שפ

תחלת לידתו בפסול. ע"כ. ובפ' הא
שהזימו העדים דאמרו ביום שאתם
עמה כל זמן [שהייתה שמה]

סו.

וַיֵּשׁ יֵשׁ לַחֹשׁ לְדַבְּרֵי וּלְזִדּוֹק
מִמֶּנִּי אָמַר לִי שֶׁלֹּא וְאַחֲרָיו
וּלְהַצִּיא מִן הַמֶּרְתֵּף נֶאֱמַר^א
וּמִן עֲלָיו וְהָא דְּבַעֲיָן שׁוֹתֵק
רוֹקֵא דְּלֹא עֲשָׂאוֹ שְׁלִיחַ:

אמרת המקדש בעד א' אין
העדים וי' להם אפשר כן
היה עדים המעוט מתנה
הביאה וי' אומרין כן בעדים
עדים ואין אנו נריצין אלא
ל האמת מיהו קשה דמשמע
לא אחד ואמן ובמסכת סוטה
שמע דאין האשה נאסרת
על אלא על עסקי קיווי
משמע דבעינן עדים וי' א'
ס מיידי' בזיו שותק' אבל
בעד אחד מהימן (א):

מר בו'. וא"ת כיון דשותק
מיקה כהודאה דמיא למה
עליו וכי לא יוכל לנשואה
בה דאיסורא וי"ל דקסבר
גמא דשותק מהימן לאו
מיקה כהודאה דמיא אלא
בא רגלים למזבז מהימן ליה^א
האיסור דכפר עדות הבעל
עדות העד לא מהימנא ליה
אינו נאמן דדבר שבערו:

הם בצ"ץ שבין עיניך.
פירש בקונטרס ואע"ג ללא
דה היא הא אמרינן לעיל
בגדי כהונה יתנו ליהנות
ה ללדבריה משמע מהתם
יכולין להפשיטן שיהיו זקוקין
מקדמא לא יתנו מורה
שגרת משמע בשלל לצורך
ומפרש רבינו תם דדוקא לא
תיב בו (שמות כח) והיה על
ד משמע דמותר שלא בשעת
וצל בשאר בגדים לא ויחלי
הן מזהר בית חשמונאי:
יות דסמכת אהני סמך
דלמחאה ויהי

דל וּלֹא נִמְאָל הַקֶּסֶף בְּקוֹנֵי
 וּקוֹי תְּרִי בַּהֲדִי תְּרִי וְאֻקִּי
 בַּחֻקָּת כְּשֵׁרוֹת כְּדֹאמְרִין
 בְּפֶרֶק [הָאֵשֶׁת שְׁמֹאדְרִמָּל]
 כ״ו: וְתִיכֵן ה״מ אִי הוּאִי
 וְהִיתָה בָּהֶּה לְבִ״ד לְהִתְרִי
 ת לֵה חֻקֵּי כְּשֵׁרוֹת אֲבָל
 נִדְרֹן לִפְנֵי אִין לֹא חֻקָּת
 הִרִי מַעֲדִים עַל תַּחֲלִילַת
 שָׁוֶל שְׁאֻמְרִים שְׁאֻמוֹ נִשְׁבִּית
 לֵד וְאִתּ ״מ״מ מִיֵּהִי לִיָּה
 מִיָּה שְׁהִיתָ בַּחֻקָּת כְּשֵׁרוֹת
 יִינֵן בְּפֶרֶק קִמָּר לְכַתּוּבוֹת
 דְּבִרִי הַמְכֻשָׁר בֶּה מִדְּבִרֵי
 ״לִל דִּלָּא ״ אֹמֵר אֻקִּי תְּרִי
 אֲלֵא בְּתוֹרֻמָּה דְּרַבֵּנָן וְתִרִי
 קָא דְּרַבֵּנָן וְכֵהָ לֹא הִתְחִמִּירוּ
 יוֹן לִיֵּכָא אִיסוּרָא לְדוֹרִיִּמָּא
 וְאִסוּרָא הִיא מִדְּרַבֵּנָן א״:
 אֹמֵר

יב מניומי בעדי הזמה
ו תחתיה אמר רבא

מנא

עין משפט
נר מצוה

צ א ב מ״י פ״ד מהל' איסורי
מזבח הל' ב:
צ א ג מ״י פכ״ד מהל' אישות
הל' יח סמג עשין מח
טוש״ע אה״ע סימן קעח סעיף

ט:
צב ד מיי" שס הלכה ז סמג
שס טוש"ע אה"ע סימן
קטו סעיף ז וסימן קעח סעיף
ט:

גליון הש"ס

תוֹם' ד"ה הקם וכו' ומפרש
ד"ת. עי' יומא סט ע"א תד"ה
בגדי כהונה:

תום' ר"י הזקן

כעבור אחד. שאמר לו איך
אנחנו מאמינים א"פ? שינוי יכול
לידוע דורא (מותר) [אסתר]
היה, היא היה. כמו הני
לדעלי ואסורה. נגה. איחר.
היה גדול. ובזמן כשאר עד
החוד. אלמא אפילו כעד חרי.
הוא. ושהק אסורה. כבי חרי.
מפקק וכן לה תשובה ולצאת
די שימי קמרי. ומסכתא
משימאע"פ שהיא משמעת
המיומין לה כבי חרי אם
כדי לצאת ידי שטת מייב
להוציא פירוש שצא חרי
פסק. ואצ"ל דמאמין בדבריו
לאו מילתא בריהו היא לנביה
היה. ליכא חרי סהדי אלא
סהדי חוד סהדי חלק אלא חרי

כלום הוא. אלא הלא ומהיכן
 היה ליה לאיך תחתה
 לבגדיה כחביבה ספק
 הלא וכן שומן לא היט
 ומהיכן ליה. ולשון הרש
 ומהיכן יאדונו ביה ו' וציני
 ע"כ. לצאת מיד ספק. וי
 יאכא מ' הדואיל ומושו
 ששומן דעתו דבריו ויה
 ספק כי תחתה לבגדיה כחביבה
 ספק לא שן ולב לא שן שומן
 אי בתי הכי נהפכה דעתו ולא
 חסדו. ומה אפילו לא שן
 מחמתו ושם מפני מה נתן
 ומה אפילו עתה אפילו הכי הוראיל
 ומה אמרנו עתה אלא אם
 נרשעה לא יגשנה ושראיל לא
 נהשאת איחברר ליה לבוא
 חסדו. יאדונו ויה לביה
 ויהי דחביבה יאדונו
 ויהי דחביבה יאדונו

[illegible]

ה"מ אי איתא קמן והיתה
בבאה לב"ד להתירה שאומרת
לא נשיתי להתירה, אבל זה

הנידון לפנינו אין לו חזקה בדכשרות, שהרי מעידין על ית ושנים הכחישהו. הזמה. חרונים נאמנים. שפחה. היינו מנים דליכא הכחשה.

ואולי צ"ל והיו, או והיו הם.